

Sygn. akt II K 205/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – **SSR Agnieszka Knade-Plaskacz**

Protokolant – sekr.sądowy A. K.

przy udziale Prokuratora – W. P.

po rozpoznaniu w dniu 27/08/2015 roku

sprawy:

T. B.

s. K. i E. z domu S.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

I. od dnia 21 maja 2009 roku do dnia 7 marca 2011 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (...)z dnia (...)sygn. (...) w kwocie 300zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki Z. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

- tj. o czyn z art. 209 § 1kk

II. od dnia 15 listopada 2011 roku do dnia 22 sierpnia 2012 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (...)z dnia (...) sygn. (...) w kwocie 300zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki Z. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

- tj. o czyn z art. 209 § 1kk

III. od dnia 25 listopada 2012 roku do dnia 19 kwietnia 2013 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z dnia (...) sygn. (...) w kwocie 300zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki Z. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

- tj. o czyn z art. 209 § 1kk

IV. od dnia 21 listopada 2013 roku do dnia 16 marca 2014 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z dnia (...)sygn. (...) w kwocie 300zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki Z. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

- tj. o czyn z art. 209 § 1kk

V. od dnia 24 października 2014 roku do dnia 19 lutego 2015 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z dnia (...) sygn. (...) w kwocie 300zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki Z. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

- tj. o czyn z art. 209 § 1kk

VI. od dnia 21 listopada 2013 roku do dnia 16 marca 2014 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych na mocy ugody sygn. (...) zawartej przed Sądem Rejonowym w(...) w dniu (...) w kwocie 400zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki B. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

- tj. o czyn z art. 209 § 1kk

VII. od dnia 24 października 2014 roku do dnia 19 lutego 2015 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych na mocy ugody sygn. (...)zawartej przed Sądem Rejonowym w (...) w dniu (...) roku w kwocie 400zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki B. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

- tj. o czyn z art. 209 § 1kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **T. B.** za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach od 1- 7 aktu oskarżenia, tj. przestępstw z art. 209 § 1 k.k., i za to, po przyjęciu, że czyny te popełnione zostały w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 209 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 36§ 2 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 i 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego do bieżącego łżenia na utrzymanie małoletnich Z. B. (1) i B. B. (1) oraz do wykonywania pracy zarobkowej,

III. zwalnia oskarżonego **T. B.** od opłaty sądowej i kosztów postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 205/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. B., syn K. i E. z domu S., urodził się (...) w C.. T. B. jest ojcem dwójki małoletnich dzieci Z. B. (1), urodzonej (...), której matką jest A. B., oraz B. B. (1), urodzonej (...), której matką jest A. P..

Wyrokiem Sądu Okręgowego w (...)z dnia (...)została określona renta alimentacyjna na rzecz małoletniej Z. B. (1) na kwotę 300 zł. miesięcznie, płatna do10 dnia miesiąca do rąk matki dziecka – A. B.. Wyrok uprawomocnił się 9.09.2008 r. T. B. nie łożył na rzecz córki Z. w wyniku czego zostało jej przyznane świadczenie z funduszu alimentacyjnego wypłacane w latach 2009- 2015. T. B. nie dokonywał zwrotów należności z tytułu zaliczek alimentacyjnych. T. B. porzucił rodzinę w 2002 r. i od tego czasu nie interesuje się córką, nie łoży na jej utrzymanie, nie utrzymuje żadnych kontaktów z dzieckiem. W utrzymaniu Z. B. (1) matce pomagał jej partner, w którego mieszkaniu zamieszkiwały Z. i A. B. oraz który pokrywał większość wydatków związanych z utrzymaniem rodziny.

Ugodą zawartą 13 maja 2013 r. przed Sądem Rejonowym w (...)w sprawie (...)przyznane zostały alimenty od T. B. na rzecz małoletniej B. B. (1) w kwocie 400 zł. miesięcznie. T. B. nie łożył na rzecz córki B. w wyniku czego

zostało jej przyznane świadczenie z funduszu alimentacyjnego wypłacane w od sierpnia 2013 r.. T. B. nie dokonywał zwrotów należności z tytułu zaliczek alimentacyjnych. A. P., matka B. B. (1) korzysta z pomocy MOPS, otrzymuje rentę alimentacyjną z funduszu alimentacyjnego, uzyskuje zasiłek okresowy i celowy oraz dotację mieszkaniową z MOPS w C.. Zamieszkuje ze swoimi rodzicami, którzy ją i dziecko utrzymują. (...) pomaga też babcia A. P.. T. B. nie interesuje się dzieckiem, nie pomaga matce w wychowaniu córki, nie przekazuje żadnych pieniędzy czy też prezentów.

T. B. był zarejestrowany w Państwowym Urzędzie Pracy jako bezrobotny w okresie: do 20 maja 2009 r., od 15 do 20 marca 2012 r., od 27 sierpnia do 20 listopada 2013 r. W każdym z przypadków wykreślenie z ewidencji osób bezrobotnych związane było z nieusprawiedliwionym niezgłoszeniem się oskarżonego w wyznaczonym terminie do (...).

T. B. nie był zarejestrowany w PUP i nie posiadał zatrudnienia w następujących okresach:

- od dnia 21 maja 2009 roku do dnia 7 marca 2011 roku;
- od dnia 15 listopada 2011 roku do dnia 22 sierpnia 2012 roku,
- od dnia 25 listopada 2012 roku do dnia 19 kwietnia 2013 roku,
- od dnia 21 listopada 2013 roku do dnia 16 marca 2014 roku,
- od dnia 24 października 2014 roku do dnia 19 lutego 2015.

Dowody :

pismo MOPS k. 2, kopia wyroku w sprawie I C (...)– k. 3, decyzje MOPS k. 4, 8, 28,30,31, 33, 35, 37, 40, 41, 44, 45, , pismo MOPS z 12/06/2014 r. – k. 7, kopia odpisu aktu urodzenia Z. B.– k. 17, pismo z PUP – k. 48, zeznania A. B. – k. 51, pismo MOPS z 9/3/2015 r. – k. 53, notatka – k. 54, Pismo MOPS k. 58, kopia postanowienia i ugody w sprawie III RC (...)– k. 60, decyzja MOPS (B. B.) – k. 61, zeznania A. P. – k. 70, wyjaśnienia oskarżonego – k. 118.

T. B. był karany. (karta karna - k. 101).

Sąd zważył co następuje:

T. B. został oskarżony o to , że:

I. od dnia 21 maja 2009 roku do dnia 7 marca 2011 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z dnia (...) sygn. (...) w kwocie 300zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki Z. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych

- tj. o czyn z art. 209 § 1kk

II. od dnia 15 listopada 2011 roku do dnia 22 sierpnia 2012 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z dnia (...) sygn. (...) w kwocie 300zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki Z. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1kk

III. od dnia 25 listopada 2012 roku do dnia 19 kwietnia 2013 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z dnia (...) sygn.(...) w kwocie 300zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki Z. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1kk

IV. od dnia 21 listopada 2013 roku do dnia 16 marca 2014 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z dnia (...) sygn. (...) w kwocie 300zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki Z. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1kk

V. od dnia 24 października 2014 roku do dnia 19 lutego 2015 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (...) z dnia (...) sygn.(...) w kwocie 300zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki Z. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1kk

VI. od dnia 21 listopada 2013 roku do dnia 16 marca 2014 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych na mocy ugody sygn. (...) zawartej przed Sądem Rejonowym w (...) w dniu (...)w kwocie 400zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki B. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1kk

VII. od dnia 24 października 2014 roku do dnia 19 lutego 2015 roku w C. uporczywie uchylał się od ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w ten sposób, że nie płacił rat alimentacyjnych zasądzonych na mocy ugody sygn. (...) zawartej przed Sądem Rejonowym w (...) w dniu (...) w kwocie 400zł miesięcznie na rzecz małoletniej córki B. B. (1), przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1kk.

T. B. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że miał świadomość nałożonych na niego, a nierealizowanych, obowiązków.

Prokurator złożył wniosek w trybie art. 335 k.p.k. o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar, bez przeprowadzenia rozprawy. Sąd uwzględnił wniosek.

Wina i okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów nie budzą wątpliwości. Sąd dokonując w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych oparł się na całym zebrany w sprawie materiale dowodowym: na bezsprzecznie wiarygodnych i obiektywnych dowodach z dokumentów potwierdzających istnienie po stronie oskarżonego obowiązku alimentacyjnego na jego dzieci, tj. kopiach wyroków, ugody, decyzji, pism z PUP i MOPS w C.. Ustalając sytuację majątkową dzieci oskarżonego oraz wysokość posiadanych przez nich środków na zaspokojenie potrzeb życiowych Sąd uwzględnił decyzje Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w C., jak i pismo nadesłane z tego ośrodka o korzystaniu przez A. P. i A. B. z pomocy w zakresie świadczeń alimentacyjnych. W ocenie Sądu wszystkie te wyżej opisane dowody z dokumentów są obiektywne i w pełni wiarygodne, wystawione przez uprawnione do tego organy, a zatem nie sposób ich kwestionować.

Za w pełni wiarygodne należy w ocenie Sądu uznać również zeznania świadków: A. B. i A. P.. Zeznania ich są jasne, spójne, pozostają z zgodzie z wyjaśnieniami oskarżonego. W sposób rzeczowy obie matki przedstawiały sytuację materialną swojej rodziny, w tym dzieci oskarżonego: Z. i B., jak i ich kontakty z oskarżonym. Sąd uznał także za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, który wprawdzie nie podał przyczyn niepłacenia alimentów, ale przyznał się do winy i wskazał, że rzeczywiście ich nie płacił w okresach wskazanych w akcie oskarżenia. Oskarżony nie przedstawił żadnych okoliczności wskazujących na to, że w okresach objętych oskarżeniem z przyczyn obiektywnych nie mógł łączyć na utrzymanie córek. Zeznania świadków wskazują natomiast jednoznacznie, że nie był on po prostu zainteresowany losem dzieci.

Przestępstwo uchylania się od obowiązku alimentacyjnego wskazane w art. 209 k.k. należy do grupy przestępstw tzw. trwałych. Do istoty tego przestępstwa należy wielokrotność zaniechania, która wyraża się w niepłaceniu kolejnych rat alimentacyjnych, i trwałym zamiarem uchylania się od łożenia przez prawnie zobowiązanego na osobę uprawnioną do jej alimentowania.

Ustalony w sprawie stan faktyczny pozwolił przypisać oskarżonemu zarzucane mu w punktach I – VII aktu oskarżenia czyny tj. przestępstwa z art. 209 § 1 k.k.. Potwierdził, że oskarżony uchylał się od obowiązku alimentacyjnego wobec córek Z. i B. i czynił to w sposób uporczywy, mając złą wolę przy jego realizacji.

Spełnienie przesłanki uporczywości potwierdziły następujące okoliczności. Po pierwsze, oskarżony nie podejmował pracy zarobkowej. Po wtóre, był zobowiązany do zarejestrowania się w urzędzie pracy jako osoba bezrobotna lub poszukująca pracy i w okresach objętych zarzutami pozostawał osobą niezarejestrowaną z własnej winy – nie stawał się bowiem terminowo w urzędzie celem rejestracji.

Co się tyczy znamienia w postaci narażenia córek na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, to istotne były dwie okoliczności. Po pierwsze, potrzeby te nie byłyby zaspokojone, gdyby nie świadczenie z funduszu alimentacyjnego. Po drugie, nie zostałyby pokryte, gdyby nie wsparcie rodzin matek małoletnich. W przypadku Z. B. (1) wsparcia takiego udzielał partner jej matki, w przypadku małoletniej B. – rodzice i babcia A. P..

Obowiązek alimentacyjny oskarżonego wobec córki Z. wynikał z wyroku Sądu Okręgowego w (...) z dnia z dnia (...) sygn. (...). Obowiązek alimentacyjny oskarżonego wobec córki B. wynikał z ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w (...) w dniu (...) sygn. akt III RC(...)

Sąd ustalił przy tym, że zarzucane oskarżonemu w pkt. I - VII występki stanowią ciąg przestępstw. Z tego względu Sąd zastosował art. 91 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Przepis art. 91 § 1 wymienia następujące przesłanki, od spełnienia których uzależnione jest przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw. Są to: podobna sposobność, krótkie odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi przestępstwami oraz brak wyroku, chociażby nieprawomocnego co do któregośkolwiek z czynów, który by zapadł w okresie między pierwszym a ostatnim z przestępstw. W ocenie Sądu wszystkie przesłanki określone w omawianym przepisie zostały w przedmiotowej sprawie spełnione. Przestępstwa niealimentacji zostały popełnione w stosunkowo krótkich odstępach czasu (od dnia 21 maja 2009 roku do dnia 7 marca 2011 roku; od dnia 15 listopada 2011 roku do dnia 22 sierpnia 2012 roku, od dnia 25 listopada 2012 roku do dnia 19 kwietnia 2013 roku, od dnia 21 listopada 2013 roku do dnia 16 marca 2014 roku, od dnia 24 października 2014 roku do dnia 19 lutego 2015), a przerwy wynikały nie z faktułożenia na córki, lecz z odbywania przez oskarżonego kar pozbawienia wolności lub też z faktu pozostawania zarejestrowanym w PUP.

Skazany niewątpliwie działał z wykorzystaniem takiej samej sposobności, o czym świadczą okoliczności towarzyszące wypełnianiu poszczególnych jego zachowań oraz obiektywne warunki, w których doszło do ich realizacji (brak woli podjęcia pracy, brak starań o zarejestrowanie się w PUP, brak jakiegokolwiek troski o dzieci i pomocy w ich wychowaniu, czy też poczynienia osobistych starań opieki nad nimi w okresach objętych aktem oskarżenia).

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze, że orzeczona kara była zaproponowana i przyjęta przez tego oskarżonego w złożonym przez prokuratora wniosku w trybie art. 335 k.p.k.

Przepis art. 209 § 1 k.k. przewiduje trzy rodzaje kar: grzywny, ograniczenia wolności oraz pozbawienia wolności w wymiarze od 1 miesiąca do lat 2. Sąd uznał, że karą adekwatną do wagi popełnionego czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości plasującego się „wysoko” w kontekście stosunkowo długiego okresu niealimentacji, będzie kara 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin w stosunku miesięcznym. Wymierzona wobec niego kara, zgodna z wnioskiem prokuratora, jest w przekonaniu Sądu karą sprawiedliwą i spełnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 35 k.k. Wskazać należy, że oskarżony po opuszczeniu zakładu karnego powinien w pierwszej kolejności podjąć

pracę i rozpocząć realizację nałożonych na niego obowiązków alimentacyjnych, a kara ograniczenia wolności pozwoli mu na to.

Sąd na podstawie art. 34 § 1a pkt 3 i § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 i 4 k.k. zobowiązał oskarżonego do bieżącego łóżenia na utrzymanie małoletnich Z. B. (1) i B. B. (1) oraz do wykonywania pracy zarobkowej. Wniosek złożony przez prokuratora w trybie art. 335 k.p.k. zawierał zobowiązanie do bieżącego łóżenia na utrzymanie i wykonywanie pracy zarobkowej, podstawę prawną wniosku stanowił art. 36 § 1 k.k. - przepis ten został jednak uchylony ustawą o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 206, poz. 1589), która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r., prawidłową podstawą prawną powinien być zatem art. 36 § 2 k.k., co w ocenie Sądu stanowiło oczywistą omyłkę pisarską. Wskazany przepis stanowił, że wymierzając karę ograniczenia wolności, sąd może orzec wobec skazanego obowiązki wymienione w art. 72. Artykuł 36 § 2 k.k. został uchylony przez art. 1 pkt. 7 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U z 2015 r., poz. 396), która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r.

W chwili orzekania stan prawny w powyższym zakresie uległ zmianie, co nakładało na Sąd obowiązek dokonania oceny, która z ustaw jest dla sprawy względniejsza. Zgodnie

bowiem z art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, chyba że dawna jest względniejsza dla sprawy. Pod rządami ustawy obowiązującej przed 1 lipca 2015 r. nałożenie obu obowiązków wiązało się z uznaniem ich za środki probacyjne, które są nakładane przez Sąd w przypadku zastosowania wobec oskarżonego instytucji związanych z poddaniem sprawcy próbie (warunkowego umorzenia - art. 67 § 3 k.k., warunkowego zawieszenia kary - art. 72 § 1 k.k., warunkowego przedterminowego zwolnienia - art. 159 k.k.w. lub wymierzenia kary ograniczenia wolności - art. 36 § 2 k.k.) - por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2011 r. Sygn. akt. II KK 124/11, LEX nr 847140. Nie ulega wątpliwości, że w zakresie obowiązku łóżenia na utrzymanie małoletnich należało, po uwzględnieniu reguł intertemporalnych, zastosować obecnie obowiązującą ustawę albowiem nie ma przesłanek pozwalających uznać ustawę starą za względniejszą, gdyż de facto sytuacja prawna skazanego nie uległa zmianie.

Kwestią wymagającą rozważenia jest to, jaką podstawę prawną powinno się zastosować uwzględniając wniosek złożony w trybie art. 335 kpk w zakresie obowiązku wykonywania pracy zarobkowej nałożonego na skazanego. Przepis art. 36 § 2 k.k. nie zawierał odrębnej podstawy prawnej orzeczenia obowiązku wykonywania pracy zarobkowej i w sytuacji, gdy kara ograniczenia wolności została orzeczona bezwarunkowo, in concreto odsyłał do art. 72 § 1 pkt. 4 k.k. jako podstawy prawnej orzeczenia tego obowiązku. Przepis ten został przez ustawodawcę zamieszczony w Rozdziale VIII (Środki związane z poddaniem sprawcy próbie). Natomiast pod rządami obecnie obowiązującej ustawy obowiązek wykonywania pracy zarobkowej określony w 72 § 1 pkt. 4 k.k. nałożony na sprawcę stanowi element kary ograniczenia wolności określony w art. 34 § 1a k.k. w Rozdziale IV (Kary), w którym to przepisie odsyła się, podobnie jak pod rządami wcześniej obowiązującej ustawy do Rozdziału VIII (Środki związane z poddaniem sprawcy próbie). Zatem pojawia się pytanie, czy w zakresie nałożenia obowiązku wykonywania pracy zarobkowej w rozważanej sprawie korzystniejsza dla skazanego jest ustawa obowiązująca w chwili popełnienia czynów. W tym względzie w ocenie Sądu także można było zastosować ustawę nową mając na względzie po pierwsze to, że de facto obowiązek ten został uzgodniony z oskarżonym. Po wtóre, zarówno ustawa obowiązująca przed dniem 1 lipca 2015 r., jak i po tej dacie, pozwalała nałożyć na skazanego omawiany obowiązek, a nadto zastosowanie znowelizowanych przepisów ustawy karnej nie ogranicza w żaden sposób prawa oskarżonego i nie jest niekorzystna z jego punktu widzenia. Z tego względu Sąd, mając na względzie treść art. 4 § 1 k.k., nie nałożył obowiązku wykonywania pracy zarobkowej na podstawie art. 36 § 2 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt. 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. lecz na podstawie na podstawie art. 34 § 1a pkt 3 k.k.

Sąd z uwagi na fakt, iż oskarżony odbywał karę pozbawienia wolności i nie pracował zwolnił go od kosztów sądowych i opłaty od wymierzonej kary.

/ SSR Agnieszka Knade – Plaskacz/

C., dnia 18/09/2015 r.